

Pastoral de joves

La JMJ aconsegueix integrar tres elements determinants: Jesucrist, l'Església (amb la presència dels seus màxims representants institucionals) i els joves. Aquesta aposta em sembla interessant. Els cristians adults no s'improvisen. Les llavors sembrades a la infància i a la joventut donen els fruits al seu temps, tot i les condicions adverses de l'ambient que ens envolta. La comunitat cristiana ha de ser molt sensible als tres col·lectius que s'han vist allunyats de la fe o que han presentat més dificultats d'integració: els obrers, els joves i les dones. Una mica, per aquest ordre en el temps. Aquests tres col·lectius reflecteixen els nostres problemes, però no els de Jesús. Crist va cridar que el seguís gent que es guanyava la vida amb la seva feina (pescadors, cobradors d'impostos...), es va relacionar sense complexos amb les dones (la samaritana, Maria de Magdala...), va fer propostes arriscades a joves (el jove ric, Joan evangelista...) i es va envoltar de nens, als que sempre va defensar.

El tresor de l'Església és Jesús, al qual hem descobert amb la força de l'Esperit. Llenguatge directe, sense gaires elucubracions que no porten enlloc. Experiència de vida, sense perdre's en les tortuositats teològiques. Paraula de Déu, sense deixar-nos atrapar per estudis sociològics i estadístiques decebedores. Aquesta és la pastoral que els joves necessiten: algú que els arribi al cor amb el seu amor, misericòrdia i compromís. Quan s'estima una persona, les exigències morals que se'n desprenen resulten òbvies. Si es vol començar amb moralismes, es fa una mala pedagogia de la fe. Jesús, només després de salvar a la dona adúltera de ser lapidada, li diu: «Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8,11). Dir-ho abans no du enlloc. Encara més, pot ser contraproduent. Com si la llei importés més que la persona. Jesús no condemna. La pastoral juvenil pot caure en dos errors greus: aplaudir els joves per guanyar-se'ls fàcilment amb propostes insubstancials i criticar-los perquè amb el seu estil de vida estan abocats a la superficialitat i a l'egoisme. Marc (Mc 10,21) escriu, referint-se al diàleg del Mestre amb el jove ric: «Jesús se'l mirà i el va estimar.» La seva proposta és radical: «Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.» La falta de resposta no es va deure a la seva joventut, sinó al seu amor per les riqueses. L'evangelista ho indica amb claredat: «Va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.»

La clau de la pastoral juvenil la tenim en Jesús: mirar els joves i estimar-los. I una altra cosa: fer-los propostes de seguiment. D'ells depèn la resposta, perquè Jesús sempre respecta la llibertat.

Els fruits de la JMJ, que s'endinsen al misteri de Déu i del cor humà, escapen a avaluacions tècniques, que faran tant els partidaris acèrrims com els detractors sistemàtics de les jornades. Potser, alguns d'aquests joves recolliran el missatge d'aquí a vint anys, quan els arribi la crisi espiritual a la meitat de la vida. Llavors, es formularan l'interrogant i buscaran en Jesús el sentit de la seva vida. No els caldrà cap gurú ni perdre's en els supermercats d'espiritualitat. Tindran la llavor al cor.

Encara avui ressonen les paraules de Jesús al fill de la viuda de Naïm: «Jove, aixeca't» (Lc 7,14). Jesús crida els joves a la vida, a l'amor i a la llibertat.

Gmà. LLUÍS SERRA, Marista. 20/08/2011